

## Városjárás, rehábl

*Az Örök Elvarratlan – avagy – Írás egy varratra, mim VAN*

„A városjárás rehabilitációja” – de félreütöttem, és rájöttem közben, mi rejlik e tévesztésben, pro girbe, pro gurba, a látszat, akár ha téveszmésen járnék egy várost, egy elnyűtt város, ütött negyed is több egy jó könyvnél akár, ezt mondtam, valami legalább történik, nem az, hogy velem történik, nem is az, hogy valami, nem az, hogy valami velem, nem az, hogy valami történik velem, vagy bárhogy legyen cikcakkja, hanem, hogy, s ez is volt az, hogy KASSÁK LAJOS, valami történik valakivel, s ez egyszercűn egy pontból s több pontból látható, ahogy a lélek a Szent Kapuór elébe feljut és nevet, és mit nevensz, lelkecském kérdésre azt felelheti, hogy azok ott lent engem még mindig operálnak, hát ilyen az a városjárás, pro és kontra és nem cikk, talán, a nem-is-nézőjénck, nem valami, nem én és nem is történés. Csak VAN. Kiugratott kisbetűk a nagybetűelegyből, vagy fordítva, és a könyvek, egy kocsmában valaki mondta, ő megérti, miért nem olvasok „annyit”, hiszen annyit olvastam, ezerháromszáz ívet fordítottam, az csaknem harmincezer gépelt oldal, elolvastam ívek százát, hogy cikkeket írjak róluk, jav., róluk, a félreütést meghagyom, most azért, mert rádiózni jobban fáj a hasműtőtem helyének, mint a szépérezékemnek a hibahagyás. Meg amit készültem, gyerekkor-éveken át, olvastam, le akartak beszélni róla, minck csinálom, de ugyanígy ki akarnának beszélni mindenedből, a városjárás is ilyen. Kik s mi végre, kérded, persze. Hát senki és semmire, mert minden oly merő és tiszta képzelmény is, mintha te magad lennél „hibás” – vagy mintha te magad lennél csak, más senki, olyan egyedül, hirtelen –, minél több szem pontját érzékelni véled, nem csillagok ők, ők az elegy nagy mennyiség, melyből jelentéktelenebbre vett igény látszatával a kopott és ütött negyedeken, melyek reháblija nem a csinosra festés, jársz. Rád se szorulnak; minck van nekik, hogy autó fellök s járdaszélükre buksz, vagy vizezettnek ítéled a cseresznyét, kelletlenek a vodkát, a bort másutt innád, és mégis itt iszod, és krumplit s annyira gyéren kapható nézegetős-könyveket onnét cipelsz haza. Mióta volt, például, sérved, nem tudod; majdnem elaludtál egy magas-lépcsős ház egyik ajtómélyedésében a lekoptatott kőszegélyt érezte arcod,

másnap kezdted a cikcakk-reháblit előlről, de már téged kellett reházni, rehabilitációd kórház lett hamarosan. S mégis! Mint Elza feküdtél, vagy mint Elza Férje, rohantál fel a csiszatolt-síma-szegélyes lépcsők álmárvány pirosasán, vagy az éjszakai utcán éppenséggel KASSÁK LAJOS. . . ! ez volt; s nem repültek személyi igazolvány, jav., igazolványok v. igazolványszámok v. személyi számok v. elrontott számítógépek adatai, nem, mentél, bár évszakod igazából a nappal. Ha azt a sok nappalt össze lehetne mind tolni, mint nagy ágyat, és az éjszakákat leveskockában, még ha dobnának is veled egytől-hatig hasmenést, le lehetne aludni! Ott vitorlázol dagadó nikkeleddel, te, sovány árbo, ahogy megálltál, KASSÁK Lajos, a tükör előtt a plaszttron ragasztással a hasad alján az üvegeccs tükörben, ilyen volt, látható voltál, bár nem nézted magad; majd magányosan heverted végig a napot, fel-lábadozva, kórtermedben, és mint a csavargás, a legjobb, az volt, olyan volt; nincs veszteséged, türelem csak, vissza fogsz térni, reháblin, mely mint régi közlekedő szerszám, a legközebb verebek közt fogsz menni legtítkebb Főmedvéddel, ki annak a tájnak a varrottja, s varrva vagy te is már, ez, mondja Nem Képlet Lényed, az, ami összetart minket, míg: a cérna.

## Kis dal

Megmütve, örülök: feketem oldalt,  
vagy ülhetek és gépelhetek: új dalt,  
mindennel van ily vesződség: amíg  
tart,  
jön úgyis, mit: test-lélek nem gyanít  
majd.

Nem is gyanít majd,  
nem is tanít majd,  
valami így hajt,  
hogy nekiülj és gépeld  
ezt a kis dalt.

Kört jár a dal: hogy időd ne  
fecséred,  
varrott medvéd biztatott: ne te  
férceld,

szól a dal ekképp,  
rugalmerevség  
tér vissza, kegyképp,  
sok-képp vagy egy-képp:  
ez az életm-mű, a

Főmedvéd mondotta: fontos: ne  
képzeld...!  
sérvvel érvelsz: a *dédelg* csupa  
*szédelg!*

Marad: a hű tét,  
mi az: a mütét,  
a szike: hűsét  
neked-hasítja, varrott  
vagy, s ébren-alva: hallod.

Ki nem hallod, hogy kopog itt: a  
dálnok,  
hogy kopog majd az eső is: fejére,  
visszalátogat: Sebészét elérje,  
ránevessenek: a mű-tét helyére:

természetes tét!